

## মধুবন

## “\*তিনি-তিনি কথাৰ পাঠ\*”

আজি বাপদাদাই নিজৰ সদাকালৰ সংগী সন্তানসকলক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিছেইক। সন্তানসকলেই পিতাৰ সদাকালৰ সংগী, সহযোগী হয়, কিয়নো অতি স্নেহী হয়। য’ত স্নেহ থাকে তেওঁৰেই সদায় সহযোগী সংগী হয়। গতিকে স্নেহী সন্তান হোৱাৰ বাবে পিতাই সন্তানসকলৰ অবিহনে কোনো কাৰ্য কৰিব নোৱাৰে আৰু সন্তানসকলে পিতাৰ অবিহনে কোনো কাৰ্য কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে স্থাপনাৰ আৰম্ভণিতে পিতাই ব্ৰহ্মাৰ লগত ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলক ৰচনা কৰিলে। ব্ৰহ্মা অকলে নহয়। ব্ৰহ্মাৰ লগত ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰো জন্ম হ’ল। কিয়? সন্তানসকল সহযোগী সংগী হয় সেয়েহে যেতিয়া পিতাৰ জয়ন্তী উদযাপন কৰা তেতিয়া তাৰ লগতে কি কৰা? শিৱ জয়ন্তী তথা ব্ৰহ্মাৰ জয়ন্তী, ব্ৰাহ্মণসকলৰ জয়ন্তী। গতিকে সমান্তৰালভাৱে বাপদাদা আৰু সন্তানসকল সকলোৰে আদি ৰচনা হ’ল আৰু আদিৰ পৰাই পিতাৰ সহযোগী সংগী হ’ল। তেন্তে পিতাই নিজৰ সহযোগী সংগীসকলক সাক্ষাৎ কৰি আছে। সংগী অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক খোজতে, প্ৰতিটো সংকল্পত, বাণীত পিতাৰ সংগী হোৱা। ফল’ (অনুসৰণ) কৰা অৰ্থাৎ সংগত থকা। এনেকৈ প্ৰত্যেক খোজতে পিতাৰ সংগত থকা অৰ্থাৎ ফল’ ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ) কৰোঁতাসকল সঁচা সংগী হয়। অবিনাশী সংগী হয়। যি সঁচা সংগী হয় তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেক খোজ স্বতঃ পিতাৰ সমানে চলি থাকে। ইফাল সিফাল হ’ব নোৱাৰে। সঁচা সংগীয়ে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়। এই খোজ এনেকৈ দিওঁ নে কেনেকৈ দিওঁ। স্বতঃ পিতাৰ খোজত খোজ দিয়াৰ বাহিৰে অলপো ইফাল সিফাল হ’ব নোৱাৰে। এনেকুৱা সঁচা সংগীৰ মনত, বুদ্ধিত, অন্তৰত কি সমাহিত হৈ থাকে? মই পিতাৰ, পিতা মোৰ। বুদ্ধিত আছে যে যি পিতাৰ বেহদৰ খাজনাৰ উত্তৰাধিকাৰ সেয়া মোৰ। অন্তৰত কেৱল দিলাৰাম, অন্য একো থাকিব নোৱাৰে। যিহেতু পিতাহে স্মৃতিৰ ৰূপত সমাহিত হৈ আছে গতিকে যেনেকুৱা স্মৃতি তেনেকুৱা স্থিতি আৰু স্বতঃ তেনেকুৱা কৰ্ম হয়। যেনেকৈ ভক্তি মার্গতো ভক্তই নিশ্চয় দেখুৱাৰ বাবে এয়াই কয় যে চোৱা মোৰ অন্তৰত কোন আছে! তোমালোকে নোকোৱা কিন্তু স্বতঃ তোমালোকৰ অন্তৰৰ দ্বাৰা সকলোৰে দিলাৰামৰে অনুভৱ হয় অৰ্থাৎ দেখা পায়। গতিকে সঁচা সংগী প্ৰত্যেক খোজতে পিতাৰ সমান মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হয়।

আজি বাপদাদা সন্তানসকলক শুভেচ্ছা জনাবৰ বাবে আহিছে। সকলো সহযোগী সংগী সন্তানসকলে নিজৰ নিজৰ উৎসাহ উদ্দীপনাৰে স্মৃতিত, সেৱাত আগবাঢ়ি গৈ আছে। প্ৰত্যেকৰে মনত এটাই দৃঢ় সংকল্প আছে যে বিজয়ৰ পতাকা উৰুৱাবই লাগিব। সমগ্ৰ বিশ্বত এজন আত্মিক পিতাৰ প্ৰত্যক্ষতাৰ পতাকা উৰিবই। যিখন উচ্চ পতাকাৰ তলত সমগ্ৰ বিশ্বৰ আত্মাই এইটোৱে গীত গাব যে (এক) পিতা আহি গ’ল। যেনেকৈ এতিয়া তোমালোকে পতাকা উত্তোলন কৰা তেতিয়া সকলোৰে পতাকাৰ তলত গীত গোৱা তাৰ পাচত আকৌ কি হয়! পতাকা উত্তোলন কৰিলে সকলোৰে ওপৰত ফুলৰ বৰ্ষা হয়। তেনেকৈ সকলোৰে অন্তৰৰ পৰা স্বতঃ উচ্চাৰিত হ’ব - সকলোৰে এজনেই পিতা। গতি সংগতি দাতা এজনেই পিতা। এনেকৈ গীত গায়েই অবিনাশী সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ, পুষ্পৰ (ফুলৰ) বৰ্ষাৰ সমান অনুভৱ কৰিব। পিতা বুলি ক’লে আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ অনুভৱ কৰিলে। গতিকে সকলোৰে মনত এই এটাই উৎসাহ-উদ্দীপনা আছে সেয়েহে বাপদাদাই সন্তানসকল উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ বাবে সন্তানসকলক শুভেচ্ছা জনায়। বিদায়তো নজনায়। শুভেচ্ছা জনায়। সংগমযুগৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত শুভেচ্ছাৰ সময়। সেয়েহে মনৰ লগনৰ বাবে, সেৱাৰ লগনৰ বাবে বাপদাদাই সকলো সন্তানক শুভেচ্ছা জনাই আছে। সেৱাত সদায় আগবাঢ়ি যাবৰ বাবে সকলোৰে উৎসাহ আছে। এনেকুৱা কোনো নাথাকিব যাৰ সেৱাত আগবাঢ়ি যাবৰ বাবে উৎসাহ নাই। যদি উৎসাহ নাথাকিলহঁতেন তেন্তে ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলহঁতেন! এয়াও উৎসাহৰ লক্ষণ নহয় জানো। উৎসাহ-উদ্দীপনা আছে আৰু সদায় থাকিব। তাৰ লগতে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে সেৱাত সদায় নিৰ্বিল্প হোৱানে? উৎসাহ-উদ্দীপনাতো বহুত ভাল, কিন্তু নিৰ্বিল্প সেৱা আৰু বিঘ্ন অতিক্ৰম কৰি-কৰি সেৱা কৰা, দুয়োটাৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। নিৰ্বিল্প অৰ্থাৎ কাৰো বাবে বিঘ্নৰূপ নোহোৱা আৰু কোনো বিঘ্ন স্বৰূপৰ প্ৰতি ভীতিগ্ৰস্ত নোহোৱা। এইটো বিশেষত্ব উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ লগতে অনুভৱ কৰানে? নে বিঘ্ন আহে? এটা হ’ল বিঘ্নই পাঠ পঢ়াবৰ বাবে আহে, দ্বিতীয়তে বিঘ্নই অস্থিৰ কৰিবৰ বাবে আহে। যদি পাঠ পঢ়ি দৃঢ় হৈ যোৱা তেন্তে সেই বিঘ্ন লগনৰ ৰূপত পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। যদি বিঘ্ন আহিলে ভীতিগ্ৰস্ত হৈ যোৱা তেন্তে ৰেজিষ্টাৰত দাগ বহি যায়। পাৰ্থক্য নহ’ল জানো।

ব্রাহ্মণ হোৱা মানে মায়াৰ প্ৰত্যাৱৰ্তন জনাব লাগে যে বিঘ্ন আহিলেও আহক। মই বিজয়ী হয়। তুমি একো কৰিব নোৱাৰা। প্ৰথমে মায়া বন্ধ আছিল। এতিয়া প্ৰত্যাৱৰ্তন জনোৱা যে মায়াজিৎ হ'ম। প্ৰত্যাৱৰ্তন নজনোৱা জানো। নহ'লে বিজয়ী কাৰ ওপৰত হোৱা? নিজৰ ওপৰত? বিজয়ী বন্ধ হোৱা তেন্তে মায়াৰ ওপৰতে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা নহয় জানো। বিজয় মালাত আহি যোৱা, পূজা কৰা হয়। গতিকে মায়াজিৎ হোৱা অৰ্থাৎ বিজয়ী হোৱা। ব্ৰাহ্মণ হোৱা অৰ্থাৎ মায়াৰ প্ৰত্যাৱৰ্তন জনোৱা। প্ৰত্যাৱৰ্তন জনোৱাসকলে মায়াৰ সৈতে খেলে। আহিল আৰু গ'ল। দুৰৈৰ পৰাই জানি লয়, দুৰৈৰ পৰাই খেদি পঠিয়ায়। সময় নষ্ট নকৰে। সেৱাততো সকলোৱে বহুত ভাল। সেৱাৰ লগতে নিৰ্বিঘ্ন সেৱাৰ ৰেকৰ্ড হওঁক।

যেনেকৈ পবিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰত আদিৰে পৰা ৰেকৰ্ড ৰাখা নহয়। এনেকুৱা কোন আছে যিয়ে সংকল্পতো আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে অপবিত্ৰ হোৱা নাই? এইটো বিশেষত্ব লক্ষ্য কৰা নহয়। কেৱল এই এটা পবিত্ৰতাৰ কথাত পাছ উইথ অ'নাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ)তো নোহোৱা। কিন্তু সেৱাত, স্ব-স্থিতিত, সম্পৰ্ক, সমন্ধত, স্মৃতিত সকলোতে যিয়ে আদিৰ পৰা অন্তলৈকে অচল হৈ আছে, অস্থিৰ হোৱা নাই, বিঘ্নৰ বশীভূত হোৱা নাই। শুনালো নহয় যে বিঘ্নৰ বশো হ'ব নালাগে আৰু নিজে আনৰ সন্মুখত বিঘ্নৰূপো হ'ব নালাগে। ইয়াৰো মাৰ্কচ জমা হয়। এটা হৈছে পবিত্ৰতা আৰু আনটো অব্যভিচাৰী স্মৃতি। স্মৃতিৰ মাজত অলপো যাতে বিঘ্ন নাহে। এইটো ৰীতিৰে সেৱাত সদায় নিৰ্বিঘ্ন হোৱা আৰু গুণত সদায় সন্তুষ্ট হোৱা আৰু সন্তুষ্ট কৰোঁতা হোৱা। সন্তুষ্টৰ গুণ সকলো গুণৰ ধাৰণাৰ দৰ্শন হয়। গতিকে গুণত নিজৰ প্ৰতি আৰু আনৰ পৰা সন্তুষ্টৰ চাৰ্টিফিকেট (প্ৰমানপত্ৰ) ল'ব লাগে। এয়া হ'ল পাচ উইথ অ'নাৰৰ লক্ষণ, অষ্ট ৰত্নৰ লক্ষণ। সকলোতে নম্বৰ লওঁতা হোৱা নহয় জানো নে কেৱল এটাতে ঠিক আছে। সেৱাত ভাল হওঁ। শুভেচ্ছাতো বাপদাদাই জনায় আছে। অষ্ট হ'ব লাগে, ইষ্ট হ'ব লাগে। অষ্ট হ'লে তেতিয়া সিমানেই মহান ইষ্টো হ'ব। তাৰ কাৰণে তিনিটা কথা গোটেই বছৰ স্মৃতিত ৰাখিবা আৰু চেক (পৰীক্ষা) কৰিবা। আৰু এই তিনিওটা কথা যদি অলপো সংকল্প মাত্ৰও থাকি গৈছে তেন্তে বিদায় দি দিবা। আজিৰ শুভেচ্ছাৰ দিন নহয় জানো। যেতিয়া বিদায় দিয়া তেতিয়া বিদায়ৰ সময়ত কি কৰা? (সোনকালে যোৱা সোনকালে অহাৰ টলি- মিছিৰি, বাদাম, ইলায়চী দিয়া হয়) তাত তিনিটা বস্তু থাকে। গতিকে বাপদাদাকো তিনিটা বস্তু দিবা নহয় জানো। বিদায় নহয় শুভেচ্ছা, সেইবাবেতো মুখ মিঠা কৰোৱা। গতিকে যেনেকৈ এই তিনিটা বস্তু কি কাৰণে দিয়ে? কিয়নো তেতিয়া স্মৃতিত থাকিব যে সোনকালে উভতি আহিব লাগিব। বাপদাদাযো আজি তিনিটা কথা কৈ আছে, যি সেৱাত কেতিয়াবা বিঘ্ন ৰূপো হৈ যায়। গতিকে এই তিনিটা কথাৰ ওপৰত বাপদাদাই আজি বিশেষ এটেনশ্বন (মনোযোগ) আকৰ্ষণ কৰাই আছে, যি এটেনশ্বনৰ দ্বাৰা স্বতঃ পাছ উইথ অ'নাৰ হৈ যাব।

**প্ৰথমতে** - কোনো প্ৰকাৰৰ হৃদৰ আকৰ্ষণ যাতে নাথাকে। পিতাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ সেইটো বেলেগ বস্তু কিন্তু হৃদৰ আকৰ্ষণ যাতে নাথাকে।

**দ্বিতীয়তে** - কোনো ধৰণৰ নিজে নিজৰ প্ৰতি বা অন্য কাৰোবাৰ প্ৰতি দুশ্চিন্তা অৰ্থাৎ বিবাদ যাতে নাথাকে। মমত্ব যাতে নাথাকে, মায়াৰ লগত যুদ্ধৰ বাহিৰে পৰস্পৰ কোনো বিবাদ যাতে নাথাকে।

**তৃতীয়তে** - কোনো ধৰণৰ দুৰ্বল স্বভাৱ যাতে নাথাকে।

মমত্ব, দুশ্চিন্তা আৰু দুৰ্বল স্বভাৱ। বাস্তৱত স্বভাৱ শব্দটি বহুত ভাল। স্বভাৱ অৰ্থাৎ 'স্ব'ৰ ভাৱ। 'স্ব' শ্ৰেষ্ঠক কোৱা হয়। শ্ৰেষ্ঠ ভাৱ, 'স্ব'ৰ ভাৱ, আত্ম-অভিমান। কিন্তু 'ভাৱ-সভাৱ' বুলি বহুত কোৱা নহয়। গতিকে এইটো দুৰ্বল স্বভাৱ হয়। যিটো সময়ে-সময়ে বিঘ্ন ৰূপ হৈ যায়। যাক তোমালোকে ৰয়েল (মাৰ্জিত) ৰূপত কোৱা - মোৰ স্বভাৱ এনেকুৱা। স্বভাৱ যদি পিতাৰ সমান হয় তেন্তে সেয়া শ্ৰেষ্ঠ। বিঘ্ন ৰূপ হ'লে তেন্তে সেয়া দুৰ্বল স্বভাৱ। তেন্তে তিনিওটা শব্দৰ অৰ্থ জানা নহয়। দুশ্চিন্তা বহুত প্ৰকাৰৰ আছে, দুশ্চিন্তাৰ কাৰণ হৈছে - "মই ভাৱ"। মই এইটো কৰিলোঁ। মই এইটো কৰিব পাৰোঁ! ময়েই কৰিম! এয়া যি "মই ভাৱ" আছে সেই মই ভাৱেই দুশ্চিন্তাৰ জন্ম দিয়ে। "মই" এয়া হৈছে দেহ-অভিমানৰ। এটা হৈছে "মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা"। এটা হৈছে "মই অমুক", "মই বুদ্ধিয়ক", "মই যোগী", "মই জ্ঞানী", "মই সেৱাত আগৰ নম্বৰত আছোঁ"। এই "মই ভাৱে" দুশ্চিন্তাৰ জন্ম দিয়ে। সেই কাৰণে সেৱাত য'ত-য'ত তীব্ৰগতি হ'ব লাগে সেয়া তীব্ৰৰ সলনি ধীৰ গতিৰ হৈ যায়। চলি থাকে কিন্তু দ্ৰুত গতিত হ'ব নোৱাৰে। গতি দ্ৰুত কৰাৰ আধাৰ হৈছে - আনক আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰা, সদায় আনক আগবঢ়াই দিয়া মানেই নিজক আগবঢ়োৱা হয়। বুজি পোৱা নহয় সেৱাত কেনেধৰণৰ "মই ভাৱ" আছে? এই "মই ভাৱে"ই তীব্ৰ গতিক সমাপ্ত কৰি দিয়ে। বুজিলা!

এই তিনিটা কথা দিবা নহয় নে লগত লৈ যাব। ইয়াক কোৱা হয় ত্যাগৰ দ্বাৰা পোৱা ভাগ্য। সদায় বিলাই থোৱা আৰু

বঢ়োৱা। এই ত্যাগৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈছে। সেৱাৰ সাধন হৈছে এই ত্যাগৰ ভাগ্য। কিন্তু এই ভাগ্যক “মই ভাৱ”ত সীমিত ৰাখিলে তেন্তে নাৰাঢ়িব। সদায় ত্যাগৰ ভাগ্যৰ ফলক আনকো সহযোগী কৰি বিলাই আগবাঢ়ি যোৱা। কেৱল মই, মই নকৰিবা, তোমালোকেও খোৱা। ভগাই ইজনে-সিজনৰ লগত হাত মিলাই আগবাঢ়া। এতিয়া সেৱাৰ মাজত এইটো প্ৰকল্পন দেখা যায়। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত বিশাল অন্তৰৰ হৈ যোৱা। ইয়াকে কোৱা হয় যিয়ে অৰ্জন কৰে তেঁৱেই অৰ্জন। ইজনে সিজনক নাচাবা। এৱোঁতো এনেকুৱা কৰে! এয়াতো হয়েই, কিন্তু মই বিশেষত্ব দেখুৱাৰ বাবে নিমিত্ত হৈ যাওঁ। ব্ৰহ্মা পিতাৰ বিশেষত্ব কি আছিল! সদায় সন্তানসকলক আগত ৰাখিলে। মোতকৈ সন্তানসকল বুদ্ধিয়ক। সন্তানসকলে কৰিব! ইমানলৈকে ত্যাগৰ ভাগ্যক ত্যাগ কৰিলে। যদি কোনোবাই মৰমৰ কাৰণে, প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে ব্ৰহ্মাৰ মহিমা কৰিছিল তেন্তে তেওঁলোককো পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিছিল। ব্ৰহ্মাৰ পৰা সম্পত্তি নোপোৱা। ব্ৰহ্মাৰ ফটো ৰাখিব নালাগে। ব্ৰহ্মাকে সকলো বুলি নাভাবিবা। ইয়াকে কোৱা হয় ত্যাগৰ ভাগ্যকো ত্যাগ কৰি সেৱাত লাগি যোৱা। ইয়াত ডবল মহাদানী হৈ যায়। আনে অফাৰ কৰক (যাচক), আনে যাতে নিজৰ ফালে নাটানে। যদি স্বয়ং নিজৰ মহিমা কৰে, নিজৰ ফালে টানে তেন্তে তাক বুজাবলৈ কি শব্দ কোৱা। মুৰুলীত শুনিছা নহয়। এনেকুৱা নহ’বা। কোনো কথাক স্বয়ং নিজৰ ফালে টনাৰ টনাটনি কেতিয়াও নকৰিবা। যিটো সহজে পোৱা যায় সেয়া শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য হয়। টানি লওঁতা ইয়াক শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য বুলি কোৱা নহয়। তাৰ দ্বাৰা সিদ্ধি নহয়। পৰিশ্ৰম বেছি সফলতা কম কিয়নো সকলোৰে আশীৰ্বাদ পোৱা নাযায়। যিটো সহজে পোৱা যায় তাত সকলোৰে আশীৰ্বাদ ভৰি থাকে। বুজিলা!

দুশ্চিন্তা কি হয়! মমত্বৰ বিষয়েতো সেই দিনা স্পষ্ট কৰিছিলোঁ। কোনো দুৰ্বল স্বভাৱ যাতে নাথাকে। এনেকৈয়ো নাভাবিতা যে মইতো এইখন দেশৰ নিবাসী সেয়েহে মোৰ স্বভাৱ, মোৰ চলন, মোৰ থকাৰ ধৰণ এনেকুৱা, নহয়। দেশৰ কাৰণে, ধৰ্মৰ কাৰণে, সংগৰ কাৰণে মোৰ স্বভাৱ এনেকুৱা। এইটো নহয়। তোমালোক কোন দেশৰ হোৱা! এয়াতো সেৱাৰ বাবে নিমিত্ত স্থান পাইছা। কোনো বিদেশী নহয় আৰু কাৰো এইটো নিচা থাকিব নালাগে যে মই ভাৰতবাসী হয়। সকলো এজন পিতাৰ হয়। ভাৰতবাসীও ব্ৰাহ্মণ আত্মা হয়। বিদেশত থকা সকলো ব্ৰাহ্মণ আত্মা হয়। পাৰ্থক্য নাই। এনেকুৱা নহয় যে ভাৰতবাসী এনে হয়, বিদেশী এনে হয়। এনেকুৱা শব্দও কেতিয়াও নক’বা। সকলো ব্ৰাহ্মণ আত্মা হয়। এয়াতো সেৱাৰ কাৰণে স্থান পাইছা। শুনিছিলোঁ নহয় তোমালোক বিদেশত কিয় গৈ পালা? তাত কিয় জন্ম ল’লা? ভাৰতত কিয় নল’লা? তাত গৈছা সেৱাৰ স্থান খুলিবৰ বাবে। নহ’লেতো ভাৰতবাসীৰ ভিচাৰ (অস্তিত্বপত্ৰ) কাৰণে কিমান সমস্যা হয়। তোমালোক সকলোৱেতো সহজে আছাগৈ। কিমান দেশত সেৱা হৈ আছে। সেৱাৰ কাৰণে বিদেশলৈ গৈছা। বাকী সকলো হৈছা ব্ৰাহ্মণ আত্মা সেয়েহে কোনেও কোনো আধাৰক লৈ স্বভাৱ নগঢ়িবা। যি পিতাৰ স্বভাৱ সেয়া সন্তানৰ স্বভাৱ। পিতাৰ স্বভাৱ কি? সদায় প্ৰত্যেক আত্মাৰ প্ৰতি কল্যাণ বা দয়াৰ ভাৱনাৰ স্বভাৱ। সকলোকে উচ্চ কৰি তোলাৰ স্বভাৱ, মধুৰতাৰ স্বভাৱ, নম্ৰতাৰ স্বভাৱ। মোৰ স্বভাৱ এনেকুৱা - এনেকৈ কেতিয়াও নক’বা। ‘মোৰ’ ক’ৰ পৰা আহিল। মোৰ ডাঙৰ কৈ কোৱাৰ স্বভাৱ আছে, মোৰ উত্তেজিত হোৱাৰ স্বভাৱ আছে। স্বভাৱৰ কাৰণে হৈ যায়। এয়া হৈছে মায়া। কিছুমানৰ অভিমানৰ স্বভাৱ, ঈৰ্ষাৰ, উত্তেজিত হোৱাৰ স্বভাৱ থাকে, দুখী (উদাস) হোৱাৰ স্বভাৱ থাকে। ভাল হৈয়ো নিজকে ভাল বুলি নাভাবে। সদায় নিজকে দুৰ্বল বুলিয়ে ভাবিব। মই আগত যাব নোৱাৰোঁ। কৰিব নোৱাৰোঁ। এই দুখী হোৱাৰ স্বভাৱ এইটোও ভুল হয়। অভিমানত নাহিবা। কিন্তু স্বমানত থাকিবা তেন্তে এনে ধৰণৰ স্বভাৱক দুৰ্বল স্বভাৱ বুলি কোৱা হয়। গতিকে গোটেই বছৰ এই তিনিওটা কথাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিবা। এই তিনিওটা কথাৰ পৰা নিৰাপদে থাকিবা। কঠিনতো নহয়। তোমালোকৰ সংগী আদিৰ পৰা অন্তলৈকে সহযোগী সংগী হয়। সংগীতো সমান হ’ব লাগে নহয় জানো। যদি সংগীৰ মাজত সমানতা নাই তেন্তে সংগীয়ে প্ৰীতিৰ ৰীতি পালন কৰিব নোৱাৰে। ভাল বাৰু এই তিনিওটা কথাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিবা। আকৌ এই তিনিওটা কথাৰ পৰা সদায় একাষৰীয়া হ’বৰ বাবে আৰু তিনিটা কথা স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। আজিৰ ‘তিনি’ৰ পাঠ পঢ়াই আছোঁ। সদায় নিজৰ জীৱনত সন্তুলন (সমতা) ৰাখিব লাগে। সকলো কথাত যাতে সন্তুলন থাকে। স্মৃতি আৰু সেৱাত সন্তুলন। স্বমানে অভিমানক সমাপ্ত কৰে। স্বমানত স্থিত হৈ থাকিবা। এই সকলো কথা যাতে স্মৃতিত থাকে। বেছি ৰমণীয়ও নহয়, বেছি গম্ভীৰো নহয়, সন্তুলিত হওক। সময়ত ৰমণীয়, সময়ত গম্ভীৰ। গতিকে এটা হ’ল সন্তুলন। দ্বিতীয়তে - সদায় অমৃতবেলা পিতাৰ পৰা বিশেষ ব্লেচিং (আশীৰ্বাদ) ল’ব লাগে। বাপদাদাই নিতৌ অমৃতবেলা ব্লেচিংৰ আঁচল মেলি দিয়ে। তাৰ পৰা যিমান বিচৰা সিমান ল’ব পাৰা। গতিকে বেলেঞ্চ, ব্লেচিং তৃতীয়টো – ব্লিচফুল লাইফ (আনন্দময় জীৱন)। তিনিওটা কথা স্মৃতিত ৰাখিলে সেই তিনিওটা কথা যিকেইটাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগে, সেয়া স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব। বুজিলা! আৰু তিনিটা কথা শুনা!

লক্ষ্য ৰূপত বা ধাৰণাৰ ৰূপত বিশেষ তিনিটা কথাৰ ধ্যানত ৰাখিব লাগে। সেয়া এৰিব লাগে আৰু এয়া ধাৰণা কৰিব লাগে। এৰিবলগাতো এৰি দিলা নহয় চিৰকালৰ বাবে, সেয়া স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকিব। কিন্তু এই তিনিটা কথা যি

শুনালোঁ সেয়া স্মৃতিত ৰাখিবা আৰু ধাৰণা স্বৰূপত বিশেষকৈ স্মৃতিত ৰাখিবা।

প্ৰথমতে - সকলো কথাত ৰীয়েল্টি (সত্যতা) হওক, মিছ (মিহলি) নহয়। ইয়াকে কোৱা হয় - ৰিয়েল্টি। সংকল্পত, বাণীত, সকলো কথাত ৰিয়েল। সঁচা অন্তৰত চাহেব ৰাজী। সত্যৰ লক্ষণ কি হ'ব? সত্যত থাকিলে নাচি থাকিব। যি সঁচা হ'ব তেওঁ সদায় আনন্দত নাচি থাকিব। এটা হৈছে ৰিয়েল্টি, আনটো ৰয়েল্টি (মার্জিত, আভিজাত্য)। সৰু-সৰু কথাত কেতিয়াও বুদ্ধিয়ে যাতে বশ্যতা স্বীকাৰ নকৰে। যেনেকৈ ৰয়েল সন্তানসকলৰ কেতিয়াও সৰু বস্তুৰ প্ৰতি দৃষ্টি নাযায়। যদি দৃষ্টি যায় তেন্তে তেওঁক ৰয়েল বুলি কোৱা নহয়। কোনো সৰু-সৰু কথাত বুদ্ধিয়ে বশ্যতা স্বীকাৰ কৰিলে তেন্তে তাক ৰয়েল্টি বুলি কোৱা নহয়। যি ৰয়েল হয় তেওঁ সদায় প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হয়। কলৈকো দৃষ্টি বা বুদ্ধি নাযায়। গতিকে এয়া হ'ল আত্মিক ৰয়েল্টি। কাপোৰৰ ৰয়েল্টি নহয়। গতিকে ৰিয়েল্টি, ৰয়েল্টি আৰু তৃতীয়তে - ইউনিটি (একতা)। প্ৰত্যেক কথাত, সংকল্পত, বাণীত, কৰ্মতো সদায় ইজন-সিজনৰ মাজত ইউনিটি দেখা দিয়ক। ব্ৰাহ্মণ মানেই হ'ল এক। লাখ নহয়, এক। ইয়াকে কোৱা হয় ইউনিটি। তাত অনেক স্থিতিৰ কাৰণে একো অনেক হৈ যায় আৰু ইয়াত অনেক থকা স্বতেও এক হৈ যায়। ইয়াকে কোৱা হয় ইউনিটি। আনক চাব নালাগে। মই বিচাৰো ইউনিটি হওঁক কিন্তু এয়া নকৰে। যদি তোমালোকে কৰি থাকা তেন্তে ডিচইউনিটি (বিভেদ, অনৈক্য)ৰ সুযোগ নাপাব। কোনোবাই হাত এনেকুৱা কৰে, আনে নকৰে তেতিয়া আৰাজ নহ'ব। যদি কোনোবাই ডিচইউনিটিৰ কোনো কাৰ্যও কৰে তোমালোকে ইউনিটিত থাকিবা তেন্তে ডিচইউনিটি কৰিব বিচৰাসকলে কেতিয়াও ডিচইউনিটিৰ কাম কৰিব নোৱাৰিব। ইউনিটিত আহিবই লাগিব সেয়েহে তিনিওটা কথা - ৰিয়েল্টি, ৰয়েল্টি আৰু ইউনিটি। এই তিনিওটা কথা সদায় পিতাৰ সমান হোৱাত সহযোগী হ'ব। বুজিলা - আজি 'তিনি'ৰ পাঠ পঢ়িলা নহয়। পিতাইতো সন্তানসকলক লৈ গোৰু কৰে। ইমান যোগ্য সন্তান আৰু যোগী সন্তান কোনো পিতাৰ হ'ব নোৱাৰে। যোগ্যও হোৱা, যোগীও হোৱা আৰু প্ৰত্যেকেই পদমাপদম ভাগ্যৱান হোৱা। গোটেই কল্পত ইমান আৰু এনেকুৱা সন্তান হ'বই নোৱাৰে। সেয়েহে বিশেষ অমৃতবেলাৰ সময় বাপদাদাই ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ বাবে কিয় ৰাখিছে? কিয়নো সেইসময়ত বাপদাদাই বিশেষকৈ প্ৰত্যেক সন্তানৰ বিশেষত্বক, সেৱাক, গুণক সদায় সন্মুখলৈ আনে। আৰু কি কৰে? প্ৰত্যেক সন্তানৰ যি বিশেষত্ব আছে, গুণ আছে, সেৱা আছে তাক বিশেষ বৰদানেৰে অবিনাশী কৰি তোলে সেয়েহে এই সময়খিনি বিশেষকৈ সন্তানসকলৰ বাবে ৰাখিছে। অমৃতবেলা বিশেষ প্ৰতিপালন কৰে। প্ৰত্যেকে বাপদাদাই স্নেহৰ সহযোগেৰে, বৰদানেৰে প্ৰতিপালন কৰে। বুজিলা - কি কৰে আৰু তোমালোকে কি কৰা? শিৱবাবা সুখদাতা হয়, শান্তিদাতা হয়... এনেকৈ কোৱা নহয়। আৰু পিতাই প্ৰতিপালন কৰে। যি দৰে মা-পিতাই সন্তানসকলক ৰাতিপুৱা প্ৰস্তুত কৰে, পৰিস্কাৰ কৰি আকৌ কয় এতিয়া পুৱা দিন খোৱা আৰু পঢ়া। বাপ দাদাইয়ো অমৃতবেলা এনেকৈ প্ৰতিপালন কৰে অৰ্থাৎ গোটেই দিনটোৰ বাবে শক্তি ভৰাই দিয়ে। বিশেষ প্ৰতিপালনৰ এয়া সময় হয়। এয়া অতিৰিক্ত বৰদানৰ, প্ৰতিপালনৰ সময় হয়। অমৃতবেলা বৰদানৰ আঁচল মেলি দিয়ে। যিয়ে যিমান বৰদান ল'ব খোজে সঁচা অন্তৰেৰে, স্বাৰ্থৰে নহয়। যেতিয়া স্বাৰ্থ থাকিব তেতিয়া ক'ব মোক এইটো দিয়া, যি স্বাৰ্থৰে বিচাৰে তেতিয়া বাপদাদাই কি কৰে! তেওঁৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধি কৰিবৰ বাবে সিমান শক্তি দিয়ে, স্বাৰ্থ পুৰা হ'ল আৰু শেষ। তথাপিও সন্তান হয়, নিদিয়াকৈতো নাথাকে। কিন্তু সদায় বৰদানেৰে লালিত-পালিত হৈ থাকা, চলি থাকা, উৰি থাকা, তাৰ বাবে অমৃতবেলা যিমান শক্তিশালী কৰিবা সিমানেই গোটেই দিন সহজ হ'ব। বুজিলা।

সদায় নিজক পাছ উইথ অনাৰ হোৱাৰ লক্ষ্য আৰু লক্ষণত চলাওঁতা, সদায় নিজকে ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান ত্যাগৰ ভাগ্য বিলাওঁতা, এক নম্বৰৰ ত্যাগী শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য গঢ়োঁতা, সদায় সহজ প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হৈ স্ব উন্নতি আৰু সেৱাৰ উন্নতি কৰোঁতা, সদায় প্ৰতিটো খোজত সহযোগী, সংগী হৈ আগবাঢ়োঁতা, স্মৃতি, স্থিতি শক্তিশালী কৰি তোলাৰ বাবে সদায় পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতা, এনেকুৱা সদায় সহযোগী সংগী, আদেশ পালন কৰোঁতা, আশ্ৰয়কাৰী, সন্তুষ্ট হৈ থাকোঁতা, সকলোকে ৰাজী কৰাৰ ৰহস্যক জানোঁতা, এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, মহান পুণ্য আত্মাসকলক, ডবল মহাদানী সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

**বৰদান:** মনৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত, অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভূতি কৰোঁতা মুক্তিদাতা হোৱা  
অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ দোলনা - এয়া সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণৰ বিশেষত্ব হয়। কিন্তু মনৰ সংকল্পৰ বন্ধনে আন্তৰিক আনন্দ বা অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰিব নিদিয়। ব্যৰ্থ সংকল্প, ঈৰ্ষা, অমনোযোগীতা বা এলাহৰ সংকল্পৰ বন্ধনত বান্ধ খোৱাটোৱে হ'ল মনৰ বন্ধন, এনেকুৱা আত্মা অভিমানৰ বশীভূত হোৱা বাবে আনৰ দোষৰ কথা ভাবি থাকে, তেওঁলোকৰ উপলব্ধি কৰাৰ শক্তি সমাপ্ত হৈ যায় সেয়েহে এই সূক্ষ্ম বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা তেতিয়া মুক্তিদাতা হ'ব পাৰিবা।

**স্নোগান:** এনেকুৱা আনন্দৰ খনিৰে সম্পন্ন হৈ থাকা যাতে তোমালোকৰ ওচৰত দুখৰ লহৰো আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

**অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক**

তোমালোকৰ সন্মুখত কোনোবাই যিমনে ব্যৰ্থ নকওক কিন্তু তোমালোকে ব্যৰ্থক সমৰ্থলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া। ব্যৰ্থক নিজৰ বুদ্ধিত স্বীকাৰ নকৰিবা। যদি এটাও ব্যৰ্থ বাণী স্বীকাৰ কৰি লোৱা তেন্তে এটা ব্যৰ্থই অনেক ব্যৰ্থৰ জন্ম দিব। নিজৰ বাণীৰ ওপৰতো পুৰা ধ্যান দিয়া, কমকৈ কোৱা, ধীৰে-ধীৰে (লাহে-লাহে) কোৱা আৰু মধুৰ বচন কোৱা তেতিয়া অব্যক্ত স্থিতি সহজে গঢ়ি উঠিব।